

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĐELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

PRVA KORIZMENA NEDJELJA

ISUS POSTI

ČETRDESET DANA

I ĐAVAO GA ISKUŠAVA

VELJAČA

Ned. 22. PRVA KORIZMENA NEDJELJA
Katedra sv. Petra, Tvrčko

Pon. 23. Polikarp; Grozdan; Romana
Uto. 24. Montan; Goran; Modest
Sri. 5. Viktorin; Hrvoje; Berislav
Čet. 26. Aleksandar; Sandra; Alka
Pet. 27. Donat Zadarski; Gabrijel
Sub. 28. Roman; Teofil; Bogoljub; Vikica

Naslovnica,

Slika preuzeta s: <https://villaimmacolata.net>

mihael

05/2026.

Listić Policijske kapelanije sv. Mihaela Arkandela MUP
- sjedište i Ravnateljstvo policije,
Godište XVII. (2026.), broj 5 (670);
prva korizmena nedjelja, 22. veljače 2026.

Kontakt:

vlč. Željko Rakošec, policijski kapelan,
tel.: 22 712, 85 682; e-mail: zrakosec@mup.hr
Vinko Bakula, pomoćnik kapelana,
tel.: 88 853, 82 805; e-mail: vbakula@mup.hr

mihael

MEDITACIJA

Čistoća srca 3

SLUŽBA RIJEČI

VI. NEDJELJA KROZ GODINU

ČITANJA

Isus posti četrdeset dana
i davao ga iskušava. 4

HOMILIJA

U pustinji 8

KATEHEZA

Kušnje i napasti 10

Mali vjeronaučni leksikon 13

Nova religija bez Boga 14

MEDITACIJA

Kriza 17

PRIČA

Bogu su poznate sve patnje 18

NAJAVA

32. vojno-policijsko hodočašće
u Lourdes 19

NAŠI POKOJNI 20

Čistoća srca

U našem kršćanskomu životu, skloni smo poistovjećivati kušnje s napastima iako u biblijskom jeziku postoji jasna razlika između ova dva pojma. Kušnja dolazi od Boga i ona je dio puta k Bogu. Nitko ne može doći k Bogu ako prvo nije prokušan ili iskušan. Nema duhovnog rasta bez kušnje. Kušnja je znak da smo ozbiljno shvatili Božji poziv te smo svjesni kako nije baš jednostavno na njega odgovoriti.

U kušnjama spoznajemo zahtjevnost i odgovornost kršćanskog puta. K tome još je važno znati da nas Bog nikada ne kuša preko naših snaga, kao što će ustvrditi sv. Pavao u Prvoj poslanici Korinćanima: *"Nikakva kušnja veća od ljudske snage nije vas zadesila. Bog je vjeran i neće dopustiti da budete kušani preko vaših snaga, nego će vam zajedno s kušnjom dati sretan ishod, da je možete podnijeti."* U tom je svjetlu kušnja sve ono što može našu vjeru staviti na test vjerodostojnosti, jakosti i istine.

S druge strane, napasti nikada ne dolaze od Boga nego od Zloga ili Sotone. Napasti su nagovor ili "prilika" za grijeh i kroz njih nas napasnik želi odvući od Boga. Isus nas je s razlogom naučio moliti: *"Ne uvedi nas u napasti nego nas izbavi iz zla"*.

Sam je Isus bio izložen napastima za svoga boravka u pustinji. Isusovo iskustvo s napastima nam pokazuje da se napasti mogu uglavnom katalogizirati u tri skupine.

Prva je vrsta napasti napast konzumizma, koja se sastoji u potrebi i želji sve (is)koristiti isključivo za sebe.

Druga napast je napast traženja slave i priznanja od ljudi. Ova napast izaziva čovjeka da proda sebe i svoje dostojanstvo za slavu, te ga uvodi u opasnost zaborava da je cilj i smisao života ispunjavati Božju volju.

Treća napast je napast vlasti i moći nad drugima. U ovoj napasti je skrivena želja za biti iznad drugih i na taj način sakriti svoju slabost. Ovo je napast oholosti i nju se suzbija poniznošću i služenjem.

Jedno od najboljih objašnjenja odnosa između Isusovih i naših napasti je dao sv. Augustin: *"Primjećuješ da je Krist bio iskušan, a ne primjećuješ da je i pobijedio? Spoznaj da si u njemu i ti iskušan, ali da si u njemu već i pobijedio. Mogao je đavlu zabraniti kušnju. No da on nije iskušan, kako bi tebi, koji si još na kušnji, dao poduku kako ćeš pobijediti?"*

U času napasti Isus nas je poučio imati povjerenje u Božju pomoć, oslanjajući se na snagu Božje riječi, budući da smo slabi ljudi koji se svojim vlastitim silama ne možemo suprotstaviti zlu.

Prvo čitanje: Post 2, 7-9; 3, 1-7

Stvaranje praroditelja i grijeh

Čitanje Knjige Sirahove

Gospodin Bog sazda čovjeka od praha zemaljskog i u nosnice mu udahne dah života. Tako postane čovjek živa duša.

I Gospodin Bog zasadi vrt na istoku u Edenu i u nj smjesti čovjeka koga je sazdao. Tada Gospodin, Bog, učini te iz zemlje nikoše svakovrsna stabla - pogledu zamamljiva, a dobra za hranu - i stablo života nasred vrta i stablo spoznaje dobra i zla.

Zmija bijaše lukavija od sve zvjeradi što je načini Gospodin Bog. Ona reče ženi: „Zar vam je doista Bog rekao da ne smijete jesti ni s jednog drveta u vrtu?“ Žena odgovori zmiji: „Plodove sa stabala u vrtu smijemo jesti. Samo za plod stabla što je nasred vrta rekao je Bog: 'Da ga niste jeli! I ne dirajte u nj da ne umrete!'“ Nato će zmija ženi: „Ne, nećete umrijeti! Nego, zna Bog: onog dana kad budete s njega jeli otvorit će vam se oči i vi ćete biti kao bogovi koji razlučuju dobro i zlo.“

Vidje žena da je stablo dobro za jelo, za oči zamamljivo, a za mudrost poželjno: ubere ploda njegova i pojede. Dade i svome mužu, koji bijaše s njom, pa je i on jeo. Tada se obadvoma otvore oči i upoznaju da su goli. Spletu smokova lišća i naprave sebi pregače.

Riječ Gospodnja

Božji naum i problem zla su, sažeto, teme ulomka kojeg bogoslužje stavlja pred nas. Od zemlje (hebr. adama), od materijalne tvari, Bog oblikuje čovjeka (hebr. adam), i u njega stavlja svoj vlastiti dah; okružuje ga dobrotom i ljepotom (9. r.), stavlja ga u brižno pripremljeni okoliš i povjerava mu zadaću, poslanje (15. r.); daje mu veliku slobodu da određuje i preobražava stvarnost oko sebe radom i osobnom vlašću (r. 19s.). Međutim, čovjek sâm ne smije određivati normu dobra i zla: nju daje Bog; niti smije željeti iskustveno spoznati zlo, jer bi ga to odvelo u propast (r. 16s.). »Spoznaja« (hebr. da'at) je za semite iskustvena činjenica više od i prije nego intelektualna i moralna. Zapovijed Božja je, dakle, za život i sreću. Čovjeku je dano da izabere dragovoljnu poslušnost u priznavanju osobitog odnosa kojega mu nudi Stvoritelj da živi s njime.

Stablo ostaje ondje, u središtu vrta, čuvano jedino Božjim upozorenjem. Tu se već naslućuje prisutnost zla: biblijski tekst nam veli da ono nije prvotno pogrešni izbor, već ponajprije stvorenje koje lukavo navodi na takav izbor. Riječ koja označuje zmiju (hebr. nahaš) znači također 'vračanje', što upućuje na idolatrijske kultove u kojima je zmija imala veliko značenje i koji su trajno zavodili Izraelce. Zapravo, zmiji je nekom vrstom lažnog proročanstva uspjelo Božju zapovijed prikazati kao laž (r. 4s.). Pripovijest o prekršaju Božje zapovijedi je remek-djelo psihologije, slijed savršeno proučenih osjećajâ (6. r.) u želji koja postaje sve veća; ishod pak grijeha je utvrđivanje vlastite golotinje - to jest da smo krhki, беспomoćni, poraženi - koja dovodi do stida samih sebe i do nepodnošljivosti pogleda Božjega.

Otpjevni psalam: Ps 51,3-6a.12-14.17

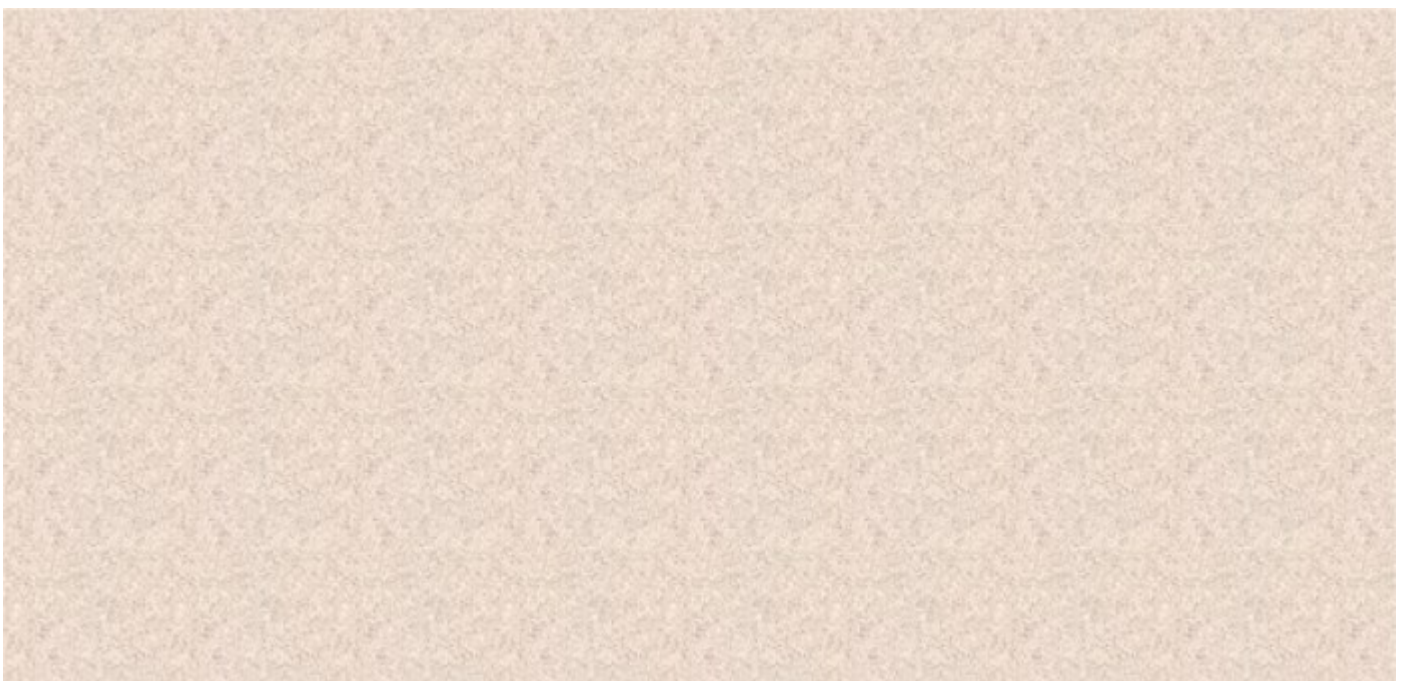
Blaženi koji hode po zakonu Gospodnjemu!

Smiluj mi se, Bože, po milosrđu svome,
po velikom smilovanju izbriši moje bezakonje!
Operi me svega od moje krivice,
od grijeha me mojeg očisti!

Bezakonje svoje priznajem,
grijev je moj svagda preda mnom.
Tebi, samom tebi ja sam zgriješio
i učinio što je zlo pred tobom!

Čisto srce stvori mi, Bože,
i duh postojan obnovi u meni!
Ne odbaci me od lica svojega
i svoga svetog duha ne uzmi od mene!

Vrati mi radost svoga spasenja
i učvrsti me duhom spremnim!
Otvori, Gospodine, usne moje,
i usta će moja navješćivati hvalu tvoju.

Drugo čitanje: Rim 5, 12-19

Gdje se umnožio grijeh, nadmoćno izobilova milost.

Početak Prve poslanice sv. Pavla apostola Korinćanima

Braćo:

Kao što po jednom čovjeku uđe u svijet grijeh i po grijehu smrt, i time što svi sagriješite, na sve ljude prijeđe smrt... Doista, do Zakona bilo je grijeha u svijetu, ali se grijeh ne ubraja kad nema zakona. Da, ali smrt je od Adama do Mojsija doista kraljevala i nad onima koji ne sagriješite prekršajem sličnim kao Adam, koji je pralik Onoga koji ima doći.

Ali s darom nije kao s grijehom. Jer ako su grijehom jednoga mnogi umrli, mnogo se obilatije na sve razlila milost Božja, milost darovana u jednom čovjeku, Isusu Kristu. I dar - to nije kao kad je ono jedan sagriješio: jer presuda nakon jednoga grijeha posta osudom, a dar nakon mnogih grijeha - opravdanjem.

Uistinu, ako grijehom jednoga smrt zakraljeva - po jednome, mnogo će više oni koji primaju izobilje milosti i dara pravednosti kraljevati u životu - po Jednome, Isusu Kristu.

Dakle, grijeh jednoga - svim ljudima na osudu, tako i pravednost Jednoga - svim ljudima na opravdanje, na život! Doista, kao što su neposluhom jednoga čovjeka mnogi postali grešnici tako će i posluhom Jednoga mnogi postati pravednici.

Riječ Gospodnja

Ulomak je možda malo težak zbog teološke bremenitosti, no od poglavite je važnosti za razumijevanje središnjosti Krista u povijesti spasenja. Usporedbom Krista i Adama - dva 'rodozačetnika' ljudske povijesti - imamo novo tumačenje otajstva križa. Prvi otac čovječanstva, stari Adam, jednim jedinim grijehom sve je odveo u grijeh i u smrt (12. r.). Krist - novi Adam, jednim jedinim činom pravednosti, to jest svojom smrću na križu iz ljubavi, svima otvara put pravednosti, ljubavi i života u izobilju. Takvo nam gledanje daje naslutiti da povijesni događaji nisu slučajni ili neovisni jedni o drugima, već duboko povezani, i u dobru i u zlu: sve što činimo odražava se također i izvan nas, uključuje i sve druge. To je tema 'društvenog grijeha'.

Prekršaj prvog čovjeka u čitavo čovječanstvo uvodi izobličnost s obzirom na sliku Kristovu: svaki će čovjek, kao neki naslijeđeni teret, nositi u svom srcu krivnju početaka. Stvoren da živi u zajedništvu s Bogom u savršenoj svetosti, vazda će osjećati napast da počini zlo. Zakon je kao neka prva terapija koju Bog nudi već ranjenom čovjeku; u njemu je naznačeno što treba činiti a što izbjegavati da živimo po volji Božjoj (r. 13-14.20a).

Međutim, sâm zakon nije dovoljan da obnovi zajedništvo s Bogom: čovjek se sâm po sebi ne može podići iz pada. Zbog toga Pavao, mjereći međusobno značenje Adamova čina i djelotvornost Kristova djela, pokazuje apsolutnu prevlast Božjega dara. Usporedba između Adama i Krista dovodi do prevlasti milosti, plod poslušnosti ljubljenog Sina: Vršanjem volje Očeve do smrti na križu Isus nam je omogućio povratak k Bogu, pristup u vječni život.

Evandjelje: Mt 4, 1-11

Isus posti četrdeset dana i đavao ga iskušava.

Čitanje svetog Evandjelja po Mateju

U ono vrijeme:

Duh odvede Isusa u pustinju da ga đavao iskuša. I propostivši četrdeset dana i četrdeset noći, napokon ogladnje. Tada mu pristupi napasnik i reče:

„Ako si Sin Božji, reci da ovo kamenje postane kruhom.“

A on odgovori:

„Pisano je: 'Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi što izlazi iz Božjih usta.'“

Đavao ga tada povede u Sveti grad, postavi ga na vrh Hrama i reče mu:

„Ako si Sin Božji, baci se dolje! Ta pisano je: 'Anđelima će svojim zapovjediti za tebe i na rukama će te nositi da se gdje nogom ne spotakneš o kamen.'“

Isus mu kaza:

„Pisano je također: Ne iskušavaj Gospodina, Boga svojega!“

Đavao ga onda povede na goru vrlo visoku i pokaza mu sva kraljevstva svijeta i slavu njihovu pa mu reče:

„Sve ću ti to dati ako mi se ničice pokloniš.“

Tada mu reče Isus:

„Odlazi, Sotono! Ta pisano je: 'Gospodinu Bogu svom se klanjaj i njemu jedinom služi!'“

Tada ga pusti đavao. I gle, anđeli pristupili i služili mu.

Riječ Gospodnja

Isusa, koga je Otac proglasio svojim milim Sinom, odmah nakon krštenja »Duh« je odveo u pustinju da ga ondje »iskuša đavao«: tu je kušnja, dakle, htio Bog. Isus, koji je došao preurediti čitavo čovječanstvo, potpunim prijanjanjem uz Oca, koje mu je Izrael trebao iskazati, i koji je stoga podvrgnut istim napastima naroda tijekom izlaska, kako pokazuju navodi knjige Ponovljenog zakona kojima odgovara Sotoni (Pnz 8,3; 6, 13.16). Tamo pak gdje je Izrael zakazao, Isus pobjeđuje.

Đavolska zamka počinje stavljanjem pred Isusa onodobnih mesijanskih iščekivanja i traženjem da ih potvrdi ako je on, kako reče glas s neba, Sin Božji. Predloženom mesijanizmu, koji s lakoćom zadovoljava čovjekove materijalne potrebe, Isus odgovara suprotstavljajući materijalnoj hrani onu duhovnu životvorne Božje Riječi (rr. 3s.). Sliku spektakularnog poslanja obilježenog čudesima, koju mu đavao predlaže, Isus odbacuje bezuvjetnom podložnošću Božjim naumima (rr. 5-7). Na kraju nakon napasti uspjeha slijedi ona vladanja –postati gospodar zemlje, upasti u idolatriju moći - no mesijanski put što ga je Isus proniknuo u pustinji je sasvim drugačiji. Vlašću koja mu dolazi iz potpunog posvećenja Bogu, on, savršeni Očev klanjatelj izgoni đavla (rr. 8-11).

Matej nam prikazuje Isusa ne samo kao pravog Izraela, nego i kao novog Mojsija, podsjećanjem na četrdesetodnevni post i spominjanjem »gore vrlo visoke«, s koje mu đavao pokazuje sva zemaljska kraljevstva, cilja na Pnz 34, 1-4. Tih četrdeset dana u pustinji pripremaju, dakle, Isusa za preuzimanje vodstva novoga Božjeg naroda kojemu daje novi zakon.

Komentarri čitanja: Služba riječi 262/11 i274/14r

U pustinji

Duh tada odvede Isusa u pustinju da ga đavao iskuša.

Obojenu kišu korijandola zamijenio je pepeo, uskrсни znak koji nas uvodi u veliko korizmeno vrijeme. Spremite svoje karnevalske maske jer došlo je vrijeme kad trebamo ostaviti prerusavanje i pronaći svoje provo ja.

Volim taj dio godine koji nam majka Crkva daruje kako bismo rekli istinu o svojem životu, o svojem odnosu prema stvarima, ljudima i Bogu. Najvažnije je naučiti kako pronaći ono izvorno, prestati tražiti površno i usredotočiti se na ono što je ispod.

Odakle započeti to putovanje?

U pustinji, kako nam i kaže današnje evanđelje.

To je doista lijep početak!

Krenimo od pustinje, kako je učinio Isus, i dopustimo Duhu da nas vodi kako bismo razotkrili brige koje nas pritišću. Najveća pogreška koju možemo napraviti jest misliti da smo muni na kušnje i da u tijelu imamo neki posebni protuotrov s pomoću kojeg možemo pobjeći vještom neprijateljevu stisku. I Isus je bio na kušnji, ali je pobijedio jer nije dopustio đavlu da izvrne i prikrije stvarnost. Kušnje imaju snagu i djeluju na

nas onoliko snažno koliko im mi to dopustimo. Zloduh predlaže Isusu da bude drukčiji Mesija: upadljiv, jak, snažan. Njegova ponuda privlačna je i razumna, ali Isus ne pada na to. Rabija iz Nazareta neće ošamutiti citati iz Pisma niti zavesti naklapanja o slavi i moći. Isus je znao svaku stvar nazvati pravim imenom, nije dopustio đavlu da izvrne stvarnost.

I mi trebamo krenuti od toga. Pogledati u svoje srce bez zadržke, reći u kakvom smo stanju i nazvati svaku stvar pravim imenom.

Na tom korizmenom putovanju k izvornosti majka Crkva nudi nam tri »ključne riječi«, koje vam i ja donosim uz pokoji konkretan prijedlog.

Prva riječ je post. Post, kako bismo osjetili glad, kako bismo shvatili da nismo dovoljni sami sebi i da se ne možemo hraniti vlastitim egoizmom. Ali pazite! Post ne smije biti zatvoreni krug: ako govorim ne, to je zato da bih rekao i pokoji da, koji će otvoriti moje srce, uvesti me u nove odnose i uputiti na obećane putove. Manje televizije kako bih se više igrao sa sinom ili posjetio staricu na gornjem katu. Manje cigareta kako bih se prošetao po šumi sa suprugom. Manje računala kako bih pomogao roditeljima u kućanskim poslovima. Manje realityja kako bih slušao djeda. Manje kolača i zadovoljavanja vlastitih hirova kako

bi se pomoglo siromašnima. Manje nepotrebnih troškova kako bi se sudjelovalo u nekoj akciji solidarnosti.

Druga riječ je molitva. Moliti kako bi se pr-našao dnevni prostor pustinje i shvatilo da potpuno pripadamo Bogu. Ugasiti mobitel, pozvati Duha Svetoga i otvoriti Bibliju kako bi se pokušalo pročitati evanđelje od početka do kraja ili uživalo u ljepoti psalama. Važno je ne žuriti, čitati polako i dopustiti riječima da do-pru do srca.

Treća riječ je milosrđe. Milosrđe da bismo shvatili kako vjera treba mijenjati i naše ruke. Milosrđe ne znači dati ono što nam je višak ili ;to nam više ne treba, nego paziti na potrebe drugih. Može se otpratiti susjeda do dućana, telefonirati teti koja se uvijek osjeća osamljenom, volontirati, napisati pismo nekome tko proživljava teško životno razdoblje, upoznati se s aktivnostima Caritasa, odvesti na svetu nisu susjedova sina.

Hrabro, dragi prijatelji! Nije teško, trebamo amo dopustiti Duhu Svetome da nas vodi...

Roberto Seregni, *Evanđelje u trapericama*, Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 2014.

Što Bog radi?

Neki učenik upita učitelja:

“Kako je moguće da netko tko pripada Bogu i zna da mu je blizu, katkada doživljava udaljenost od Boga i kao neki prekid s njim?”

Učitelj razjasni:

“Kad neki otac želi svog sinčića naučiti hodati, stavi ga preda se i drži ga s obje ruke da ne padne, pa sinčić, idući između očevih ruku, prilazi ocu. Ali dok prilazi ocu, otac malo uzmakne, pa i raširi ruke, i tako ponavlja dok dijete ne nauči hodati.”

Mladen Herceg, *Prepoznati dijamant* Teovizija, Zagreb, 2011.

Kušnje i napasti

Zar najteža kušnja vjere nije smatrati da je netko nedostojan ljubavi? Ali, opet, kako ljubiti onoga koji nije vrijedan ljubavi ili onoga koji sve čini da ga se ne ljubi? Ima li, zapravo, čovjeka koji ne vjeruje da ljubav spašava svijet? Koja je to kušnja?

Kad se na vjernika sruči neizlječiva bolest ili neka teška nesreća ili ako izgubi nenadomjestivu osobu ili ako duže vrijeme trpi zlostavljanje ili upadne u tjeskobu, snaći će ga pitanje: Zašto mu Bog sve to pripušta? I kad to ne izusti ili se boji i pomisliti na neku Božju odgovornost, u dnu sebe lomi se oko vjere u Boga. Straši se narušiti sliku nedodirljivog Boga pa optužuje sebe za svoje stanje ili okrivljuje druge ili razloge nalazi u okolnostima ili svu krivnju svaljuje na starog prepredenog napasnika, đavla.

Pretposljednji zaziv molitve *Očenaša* - *I ne uvedi nas u napast* - već od početka kršćanstva stvara muke i rasprave. Jedni, jer Bog je neupitan i ne podliježe nikakvim sumnjama, prihvaćaju doslovno što kažu ove riječi i ne daju da se u molitvi išta mijenja. Ta to je Gospodnja molitva! - kažu. Bog nas samo iz njemu znanih razloga iskušava. I ne iznad naših moći. Drugi će, počevši od Jakovljeve poslanice: „Neka nitko u napasti ne rekne ‘Bog me napastuje’. Ta Bog ne može biti napastovan

na zlo, i ne napastuje nikoga“ , pa sve do Pape Franje ili Biskupske konferencije Italije (CEI), kazati da Bog nije napasnik i taj članak *Očenaša* moliti: *Ne napusti nas u napasti!*

U naslovu smo stavili dvije riječi - kušnje i napasti. Često ih brkamo. Bibličari razlikuju pozitivnu od negativne kušnje. Prva je, primjerice, ona koja je snašla Abrahama da žrtvuje sina Izaka. Bog na ispit stavlja vjernika, da vidi je li mu odan. Pozitivna kušnja je odgojna i njezin cilj je dobro čovjeka. Samo prokušani vjernici istinski su vjernici.

Kušnja u negativnom smislu, kojoj pripada napast, ima suprotan cilj, da čovjeka zavede na zlo i gurne u propast. Sjetimo se kako Biblija predstavlja napasnika u slici zmije. Zmija je lukava, neprimjetno se šulja, rafinirano igra na čovjekovu najosjetljiviju kartu, na ego. Manirom „ rafiniranog dijalektičara“ (Papa Franjo) izaziva u čovjeku oholost da posumnja u Božju dobrotu. Slično je i kod Joba. U slici sotone, jednoga od Božjih slugu, prikazan je bezočni napasnik koji od Boga traži dopuštenje da iskuša Joba, pravednika. Napasnici, provokatori i

<https://rastimouvjeri.com>

gnjavatori „u vjeri“ bili su i Isusovi protivnici. Stalno su ga salijetali i dodijavali mu pitanjima da ga iskušaju, uhvate u riječi i nađu razloge da ga smaknu. Negativna kušnja, to napasničko zanovijetanje i mamljenje, ustvari su zasjede zlih ljudi koje stavljaju čestitima.

Bog ne napastuje, ali se ništa ne događa bez njegove volje. Slabi smo u kušnjama, slabi u pouzdanju u Boga da možemo svladati kušnje. U velikim kušnjama sve je na probi. A iz popuštanja malima, nastaju ogromne nesreće. Nitko nije lišen kušnji; one dolaze bez poziva, privlačne su. I nitko, dokle god živi, neće moći kazati da ih se oslobodio. Kušnje pokazuju da nam nisu dokraja poznate naše mogućnosti činiti dobro i loše, kao i da smo nepredvidivi samima sebi. Neke kušnje su očite, neke trajne, neke prolazne, neke savladive, neke se lukavo maskiraju ili preobražavaju. Kušnje su razne. Dok god živimo.

Prije javnog djelovanja, evanđelja pišu, Duh je „nagnao“ Isusa u pustinju i ondje ga je iskušavao đavao. Premda su opisane kao jedanputni događaj, radi se o stalnim kušnjama svakog čovjeka koje bismo mogli imenovati i najradikalnijom kušnjom sebezobožanstvenjenja, vjerovanja više u sebe nego u Boga, napašću da se Boga svede na ljudske hirove i čudesa.

Isusove *kušnje* se odnose na tri područja: **na materijalno** - da nam neko zemaljsko dobro, kao što su hrana, tijelo, nacija, država, novac bude iznad Božje riječi; **na religiozno područje** - da se čovjek šepuri u prividu pravovjernosti te samog Boga iskušava da mu čini čudesa, slično kako je napasnik tražio od Isusa da se sunovrati s visa Hrama; **na područje međuljudskih odnosa** - da se žrtvuje sloboda a izabere slijepi posluš zlom autoritetu, klanjanje đavolskom vlastodršcu.

Kušnje ne traže razmišljanje, nikakav napor duha, nikakvu moralnu dilemu. Kušnje zavode. Razbuđuju pohlepu za onim što je čovjeku prirodno potrebno: hrana, vlast i čuda. Isus, pisao je filozof i teolog Stjepan Kušar, otklanja napast „paklenoga trojstva“: „korisnoga, jakoga i zloga boga“: „Napasnik nudi svoju sliku Boga koja ima svojega potajnog saveznika u nama samima, u onim najelementarnijim i najsuptilnijim dubinama našega bića. To je slika moćnog i korisnog Boga koji se takvim pokazuje i iskazuje upravo onda kada to čovjeku treba. [...] Naravno, njega treba također provjeriti; je li vrijedan da mu se vjeruje. Napasnik, otac laži, od početka čovječanstva sugerira sliku zavidnoga Boga koji prikrađuje svoja stvorenja. Što je onda naravnije od provjere?“

Zaziv da nas Bog ne napusti u kušnji kao i drugi zazivi u Očenašu pokazuje da je molitva Gospodnja istodobno obrazac za sve molitve i sama molitva (Stipo Kljajić). Jer smo ranjivi i krhki, jer smo pohlepni i zavodljivi, jer smo sebeljubivi, jer mnoge napasti dolaze iz obilja i obijesti, valja uvijek moliti da Bog bude uz nas i da budemo budni, da ne padnemo u kušnji oholosti o našoj moći, niti da se uljuljamo u samoopravljanje da je pad u zlo nešto ispravno, kao ni da nas obuzme sumnja kako nije moguće uspraviti se i izići iz najtežih posrnuća i poraza.

Zaziv da nas Bog ne napusti u napastima dira jezgru naše vjere: pouzdanje u Boga i samu ljubav prema Bogu i onda kada ga „nema“. Uistinu, kad smo u nepodnošljivim nevoljama, kad smo u očaju zbog sebe ili zbog drugih, kada je sve na ispitu, a izlaza ne vidimo, mi smo na najtežoj kušnji - ne samo u kušnji vjere nego i u kušnji ljubavi u Boga i ljude. Jer kako ljubiti kada sve djeluje besmisleno?

Možemo li vjerovati da je Bog prisutan u kušnji kad osjećamo da je skroz odsutan, a sve se zlo sručilo na nas, nikoga da pomogne i još možda pritom nad našom nesrećom likuju zlikovci? Može li se smisleno živjeti, dakle ljubiti ako nam vjera nije potvrđena u nepodnošljivoj situaciji kušnje? Zar nije preteško ljubiti kad je vjera na gotovo nesavladivom ispitu: ako se na primjer nalazimo u ničim skriviljenoj

neizlječivoj bolesti ili smo zagušeni zlom i terorom drugih koje ne možemo izbjeći?

Izgleda da sâma vjera ne spašava svijet, jer onoliko koliko ima vjernika, zar svijet ne bi trebao biti bolji? Vjera nam je slaba. Jedino ljubav sve mijenja. A ljubavi je premalo. Ljubav osnažuje vjeru da Bog i onoga izgubljenog, i očajnoga, i u zlo zalutalog čovjeka ljubi. Ako se ljubi samo jedna osoba, sav svijet je drukčiji: svaki čovjek postaje vrijedan ljubavi! No, zar najteža kušnja vjere nije smatrati da je netko nedostojan ljubavi? Ali, opet, kako ljubiti onoga koji nije vrijedan ljubavi ili onoga koji sve čini da ga se ne ljubi? Ima li, zapravo, čovjeka koji ne vjeruje da ljubav spašava svijet? Koja je to kušnja?

Mali vjeronaučni leksikon

Regularni kanonici

Regularni kanonici (lat. Canonici regulares, CR), katolička redovnička zajednica dijecezanskih svećenika koji polažu svečane zavjete; nastala je gregorijanskom reformom kanonika. Zamisao o zajedničkom životu (vita communis) dijecezanskih klerika prvi su ostvarili sv. Euzebije i sv. Augustin. Nakon gregorijanske reforme u XI. i XII. st. mnogi su katedralni kaptoli (capituli) preuzeli Pravilo sv. Augustina. Biskupi su osnivali samostane regularnih kanonika koji su postali žarištima duhovnog života i dušobrižništva (St. Victor u Parizu). Regularni kanonici doživljavaju procvat u XIV. i XV. st. (Lateranska kongregacija u Rimu upravlja Lateranskom bazilikom; Windesheimska kongregacija širi pobožnost devotio moderna G. Grootea). Za reformacije, potom za Francuske revolucije i jozefinizma, slabe i gotovo nestaju.

U Hrvatskoj su regularni kanonici bili kratko. U Zagrebčku biskupiju ih je doveo biskup Duh iz Češke, nestaju podkraj XII. Stoljeća.

Reformacija

Reformacija (lat. reformatio: preobrazba, obnova), vjerski pokret (1517-1564) proistekao iz nauka Martina Luthera. Doveo je do raskola zapadne Crkve, nastajanja samostalnih evangeličkih crkava i zajednica (luteranske crkve, reformirane crkve, Anglikanska crkva) te formiranja protestantizma kao nove kršćanske konfesije.

Uzroci reformacije. Reformaciji je prethodila opća kriza kasnoga srednjeg vijeka i nadolazak renesanse: kriza papinstva (protupape, avignonsko sužanjestvo), financijska praksa Crkve (osobito indulgencije), dogmatski neprimjerena skolastička teologija, nedostatno obrazovanje velikog dijela klera i dr. Teško stanje u Crkvi dovelo je do mnogih pokušaja obnove (J. Wycliff, husiti, valdenzi).

S druge strane, humanistička kritika (Erazmo Roterdamski) duhovnih staleža i njihova načina života te individualna mistika potkopavali su crkveni autoritet i jačali nastojanje povratku kršćanskim izvorima.

Uzrok je reformacije i u trvenju između pojedinih gradova i Crkve kao i u jačanju vlasti izbornih knezova, koji su tražili veći utjecaj na Crkvu.

Javljuju se letci protiv pape i klera u kojima se izražava socijalno nezadovoljstvo, na što posebno utječe tiskanje knjiga protucrkvengog sadržaja.

Nova religija bez Boga

Ekran je postao oltar, algoritam prorok, publika sudac - a revolucija se skriva u ispovijedi. Gdje ne mijenjaš profilnu, nego srce

Ova korizma ne smije ostati na razini teksta. Zato te pozivam na tri jasna koraka: jedan dan u tjednu bez društvenih mreža, iskrena ispovijed bez uljepšavanja i svjesno sudjelovanje na euharistiji - ne iz navike, nego iz potrebe.

Korizma nikada nije bila lagano vrijeme. Ona je vrijeme istine. A istina ne dolazi u buci. Dolazi u tišini.

Živimo u dobu u kojem je buka postala norma. Ne samo zvučna buka - nego digitalna. Algoritmi nam govore što da mislimo, što da slušamo, što da kupujemo, kako da izgledamo. Nikada više sadržaja. Nikada manje sabranosti. Nikada više povezanosti. Nikada manje susreta.

I dok se čini da je svijet umrežen kao nikada prije, čovjek je usamljeniji nego ikad. Možda je upravo zato Korizma danas radikalnija nego prije trideset godina.

Nova religija bez Boga

Društvene mreže nisu samo alat. One su sustav formiranja svijesti. Ekran je postao oltar. Algoritam je postao prorok. Publika je postala sudac. Mladi danas ne pitaju: „Tko sam ja pred Bogom?“ Pitanje glasi: „Kako izgledam drugima?“

Savjest je zamijenjena lajkom. Istina je zamijenjena trendom. Tišina je zamijenjena notifikacijom.

Danas je dopušteno gotovo sve. Možete promijeniti ime, spol, identitet, svjetonazor. Možete se deklarirati kako god želite. Možete radikalno preoblikovati vlastiti život - i društvo će vam pljeskati u ime slobode. Ali pokušajte reći: „Obratio sam se.“ „Upoznao sam Krista.“ „Vraćam se ispovijedi.“ „Odlučio sam živjeti po Evanđelju.“ E, tada nastaju problemi. Tada postajete sumnjivi. Tada ste „nazadni“. Tada ste „ekstremni“. Zašto?

Zato što istinsko obraćenje nije promjena etikete. obraćenje je promjena središta. A kad se središte promijeni - ruše se idoli.

Od diskoteke do ekrana

Početak devedesetih, kad sam prvi put govorio o bijegu mladih, govorili smo o diskotekama. Danas diskoteka više nije zgrada. Ona je u džepu. Mladi ne moraju izaći iz kuće da bi pobjegli. Dovoljno je uključiti ekran.

Pornografija je dostupna u deset sekundi. Nasilje je zabava. Relativizam je norma. Identitet je fluidan. I onda se čudimo zašto su zbunjeni.

Ako djetetu od malih nogu govorite da istina ne postoji, da je tijelo roba, da je užitak cilj, da je Bog opcija - u što će izrasti? U čovjek bez korijena. Bez uporišta. Bez smjera.

A onda - obraćenje

Upravo zato već osamnaest godina vodim emisiju „Oni rokaju za Gospodina“. Ne da slavim tamu. Ne da romantiziram pozornicu. Nego da svjedočim milost. Jer ako postoji prostor gdje je idolopoklonstvo gotovo liturgija, onda je to svijet rock-pozornice. Reflektori. Mase. Ekstaza. Slava.

I onda se dogodi nešto što digitalna kultura ne razumije. Glazbenik koji je imao sve, kaže: „Prazan sam.“ I tu počinje istinska revolucija. Ne protiv sustava. Ne protiv publike. Nego protiv vlastite oholosti.

U svijetu koji tolerira sve - osim pokajanja - obraćenje je skandal. Ali upravo je ono dokaz da milost postoji.

Korizma bez nadomjestaka

Korizma nije folklor. Nije dijeta. Nije kratkotrajna duhovna kampanja. Korizma je vrijeme povratka Ocu. Zato je pitanje jednostavno: kada si se posljednji put ispovjedio? Kada si kleknuo pred Presvetim bez žurbe? Kada si priznao da ti treba milost?

Ne govorim to kao moralni sudac. Govorim to kao svećenik koji zna koliko je čovjek slab - i koliko je Bog milosrdan. Ako rock-glazbenik s vrha pozornice može kleknuti, možeš i ti. Ako čovjek koji je imao milijune obožavatelja može reći „treba mi Krist“, onda nitko od nas nema izgovor.

Kriza

<https://svetimartin-zupa.hr>

Ispovijed - najtiša revolucija

Najveća revolucija današnjice nije politička. Nije ideološka. Nije digitalna. Najveća revolucija je ispovijed. U ispovijedi ne mijenjaš profilnu sliku. Ne mijenjaš identitet. Ne mijenjaš imidž. U ispovijedi mijenja se srce.

Tamo se događa ono što svijet ne razumije: oproštenje. Svijet nudi „reset“. Bog daje novi početak.

Euharistija - stvarnost, a ne virtualnost

Digitalna kultura nas navikava na virtualno iskustvo. Sve je brzo. Sve je dostupno. Sve je simulirano. Ali euharistija nije simulacija. Ona nije podsjetnik. Ona je stvarna prisutnost. U svijetu u kojem je sve „online“, Krist ostaje stvarno prisutan - na oltaru.

Možda je upravo zato misa danas toliko zahtjevna. Jer traži vrijeme, sabranost, poniznost, šutnju...

Ako želiš stvarnu promjenu, vrati se oltaru. Ne samo kao promatrač. Nego kao sudionik.

Tri konkretna korizmena koraka

Ova Korizma ne smije ostati na razini teksta. Zato te pozivam na tri jasna koraka:

1. Jedan dan u tjednu bez društvenih mreža.
2. Iskrena ispovijed - bez uljepšavanja.
3. Svjesno sudjelovanje na euharistiji - ne iz navike, nego iz potrebe.

Jer bez sakramenata nema obnove.

Možeš promijeniti stil života. Možeš promijeniti identitet. Možeš promijeniti sve vanjsko. Ali dok se srce ne obrati Kristu - praznina ostaje. Korizma nije vrijeme straha. Nije vrijeme osude. Nego vrijeme povratka.

Kriza

Život sa svojim lomovima krši oklop koji smo oko sebe napravili da se zaštitimo pred svojom dušom. Ako nismo uspješni u svome zvanju, ako nam je zdravlje načeto, ako se naši odnosi s drugima razilaze, ako bračni partner umre prije nas, tada vanjski sustavi osiguranja postaju lomljivi. Osjećamo svoju dušu. Spoznajemo da u svoj vanjskoj lomljivosti ne možemo opstati ako svoju životnu kuću gradimo na izvanjskome. Potrebna nam je duša koja našem životu daje istinski oslonac i u kojoj prepoznamo svoju neponovljivost, u kojoj otkrivamo svoje istinsko biće. Ako u dubini svoje duše otkrijemo svoje istinsko biće i s njim postanemo jedno, tada u svim vanjskim turbulencijama nalazimo nutarnji oslonac.

Život nije uvijek samo uspjeh i izvanjska sreća. Gubimo drage ljude. Propuštamo mnoge šanse. Onaj tko ne odžaluje iskustva gubitka u svome životu, taj u nutrini postaje krut.

Kriza raskida maske prema vani, ali i težnje da se unutra osiguramo. Na taj način dolazimo u dodir sa nutarnjim prostorom u sebi, u kojem Bog u nama stanuje. U tome prostoru struji izvor Duha Svetoga. Krize otvaraju pristup do toga izvora, iz kojeg uvijek možemo crpsti. Taj je izvor nepresušan, jer je božanski. Iz njega nam struji snaga, koja nam je potrebna kako bismo kroz mnoge smrti našega života došli do istinskog života.

Raskidanje iluzija otvara nas za dublje povjerenje, za povjerenje da gradimo u samom Bogu.

Anselm Grün, "Biseri mudrosti", Svjetlo riječi, Sarajevo, 2017.

Auguste Rodin, *The Gates of Hell* (Detail: *The Thinker*), <https://www.artsy.net/>

Bogu su poznate sve patnje

Na svršetku svijeta milijarde ljudi bijahu dovedene u nepreglednu ravnicu pred prijestolje Božje. Mnogi su ustuknuli pred tolikim sjajem, a neki iz prvih redova progovorili su uzbuđenim glasom, ne toliko iz strahopoštovanja koliko da privuku pozornost.

“Zar može Bog suditi nama ljudima? Što on zna o našim patnjama?”, vikala je neka mlada žena. Zasukala je rukav da pokaže istetovirani broj nacističkoga koncentracijskog logora. *“Mi smo podnosili teror, batinanje, mučenje i umiranje...!”*

Iz druge grupe ustao je crnac i pokazao vrat.

“A što znači ovo?” upitao je pokazujući tragove koje je ostavio konopac. *“Linčovali su me, a jedina mi je krivnja bila što sam crnac.”*

Nekoliko redova dalje stajala je studentica u drugom stanju s ispijenim očima i vikala:

“Zašto ja moram ovo trpjeti? Nisam kriva, silovana sam.”

Na drugoj strani stajale su stotine takvih grupa. Svatko je imao neki prigovor i pritužbu na Boga, jer je dopustio da se na ovaj ili onaj način trpi u ovome svijetu.

Govorili su kako je lako Bogu koji živi na svome slatkom i ugodnom nebu punom svjetla i topline i kako do njega ne dopiru ni plač, ni jauci, te on provodi bezbrižan život neosjetljiv za ljudske sudbine.

Svaka grupa izabrala je svoga predstavnika, poslala ga Bogu da mu izloži njihova trpljenja. Bili su tu: Židov, Crnac, žrtva Hirošime, čovjek kojega je izobličio artritis, dječak obolio od cerebralne bolesti. Oni su se sastali usred ravnice da se međusobno posavjetuju. Na kraju su smislili svoj prijedlog za koji su mislili da je jako dobar. Prije nego im počne suditi, Bog bi trebao trpjeti sve ono što su oni propatili. Bog bi trebao biti osuđen živjeti na zemlji. Rekoše ovako:

“Neka se rodi kao Židov, neka njegovo rođenje kod ljudi izazove sumnje i prijepore. Neka mu se dodijeli tako težak i zahtjevan posao da i njegovi ukućani pomisle kako mora da je skrenuo s uma. Neka ga izda netko od njegovih najbližih prijatelja. Neka bude izveden pred sud s lažnim svjedocima i neka ga osudi sudac konformist i kukavica. Neka bude krvnički zlostavljan i neka osjeti što znači biti od svih izigran i napušten. Na kraju neka ga ubiju kao posljednjeg kriminalca i to tako da ne bude ni malo sumnje u njegovu smrt. Neka sve to vide ljudi koji će moći o tome svjedočiti.”

Dok je svaki predstavnik iznosio svoje zahtjeve, prisutnim se mnoštvom razlijevao žamor odobravanja.

Kad je bio iznesen i posljednji zahtjev, među mnoštvom je nastao tajac. Nitko se nije usudio progovoriti ni jednu jedinu riječ, jer su u tom trenutku svi postali svjesni da je Bog ispunio sve izrečene zahtjeve.

I riječ tijelom postade i nastani se među nama. (Iv 1, 14)

LOURDES

32. vojno-policijsko hodočašće 19. - 26. svibnja 2026.

NAJVAŽNIJE OBAVIJESTI

- ◆ **CIJENA SMJEŠTAJA U HOTELU: 450,00 eura;**
mogućnost doplate za jednokrevetnu sobu **160.00 eura po osobi.**
U cijenu uključena 4 puna pansiona i jedan polupansion
- ◆ **CIJENA SMJEŠTAJA U TABORU - VOJNOM KAMPU: 160,00 eura.**
U cijenu uključena tri obroka dnevno. U kampu su taborski uvjeti smještaja u šatorima, pa hodočasnici moraju ponijeti vreću za spavanje, pokrivač i manji jastuk.
- ◆ Za boravak u kampu mogu se prijaviti isključivo policijski službenici u odori.
- ◆ Za hodočašće se mogu prijaviti **djelatnici MUP-a RH** i članovi njihove uže obitelji. **Prednost imaju osobe u odori.**
- ◆ Hodočasnici, djelatnici MUP-a RH, imaju pravo na **plaćene slobodne dane, bez dnevnica**, u razdoblju **od 18. do 27. svibnja 2026. godine.**
- ◆ Hodočasnici moraju ispuniti **OBRAZAC ZA PRIJAVU** koji potpisuje i ovjerava nadređeni rukovoditelj i policijski kapelan. **Zadnji rok za prijavu je 9. travnja 2026.**
- ◆ Ovjereni obrazac za prijavu odmah dostaviti Samostalnoj službi za suradnju s Vojnim ordinarijatom u RH na: tel. fax.: **(01) 2426 496, spec.: 26 496.**
- ◆ Prijava bez potpuno ispunjenog i ovjerenog obrasca smatrat će se **NEVAŽEĆOM**, bez obzira na uplatu.
Uplata za HOTEL: u cijelosti nakon odobrene prijave (450 eura) ili na dvije rate)1. i 2. rata po 225 eura) izvršiti **najkasnije do 9. travnja 2026. godine.**
- ◆ Presliku uplatnice odmah nakon uplate, poslati Samostalnoj službi za suradnju s Vojnim ordinarijatom na e-mail Inorac@mup.hr ili na faks (01) 2426 496, spec. 26 496 .
- ◆ *U slučaju odustajanja od putovanja, prijavljena osoba dužna je javiti se Samostalnuoj službu za suradnju s Vojnim ordinarijatom u Republici Hrvatskoj. Vojni ordinarijat u RH osigurava povrat 80 % uplaćenog iznosa za odjave koje pristignu do 1. svibnja 2026.*
- ◆ Na hodočašće se putuje u civilnoj odjeći, a **POLICIJSKI SLUŽBENICI MORAJU PONIJETI ODORU !**

Ostale informacije mogu se dobiti u

Samostalnoj službi za suradnju s Vojnim ordinarijatom u Republici Hrvatskoj, na tel.: (01) 2426 496, (spec.: 26 496) ili 82 866 (Luka Norac Keco)

na www.vojni-ordinarijat.hr.

NAŠI POKOJNI

CHRISTIAN IVKOVIĆ,

PU zagrebačka, 24.veljače 1992.

SEMIR BABIĆ,

PU primorsko - goranska, u službi, Rupa - Pasjak, 24. veljače 1994.

PERICA ROSANDIĆ,

PU brodsko - posavska, Slavonski Brod, 24. veljače 1994.

POČIVALI U MIRU!